

(המשך מעמוד 20)

פארא-פסיכולוגיה בישראל, שייפגש עימם, התחמק גלר מכל עימות שהוא עם בני הסמכא בתחום זה. פרופסור יחיאל ברנד, פארא-פסיכולוג תל-אביבי, מבטל לחלוטין את כישורו האמור של גלר. לדבריו של הפרופסור, גם אלה הניחנים במידה זו או אחרת של אותו כישרון, אינם מצליחים לקרוא מחשבות תמיד, אלא לעיתים רחוקות בלבד, אסיגם בתדירות גבוהה יותר משל אחרים.

כושר נוסף אותו רכש גלר הוא הדיס-נוט, אמנם, אין ספק שהוא מסוגל להפנט, אך הוא עושה זאת באורח חובבני ביותר, ואף מסוכן, האמת שהיא שכמעט כל אדם מסוגל להפנט אחר, לאחר אימון מסוים, אך לא כל אחד רשאי לעשות זאת, כיוון שהוא עלול לסכן את המדיום שלו.

באחת מהופעותיו העלה אורי, מדיום' כזה על הבמה, במטרה להפנט. האיש ביקש מאורי להפנטו כך שלאחר-מכן יפסיק לעשן. אורי היפנט אותו ואמר לו: "נכון שאתה לא רוצה לעשן? נכון שאתה מקבל בחילה מעשן? נכון שלא תעשן יותר?" המהופנט השיב בחיוב, כאשר הגיש לו גלר סיגריה, החל משתעל והשליכה בבחי' לה, אולם, כעבור רבע שעה לערך צעק משהו מהאולם, לעבר אורי, שהמשיך בינתיים את ההופעה: "הוא מעשן!" ואכן, הקהל הסב מבטיו לעבר המדיום הקודם, שישב כבר בכיסאו, וראוהו מעלה עשן בר הגאה רבה. אורי זכה לקיתון של קריאות בוז.

אולם, הכישרון המופלא ביותר לו טוען אורי הוא הטלקיניזם — הזזת ושבירת עצמים מבלי לגעת בהם. אולם, עובדה היא כי אחד המולגות ששבר אורי בעת הופעה באירופה עבר בדיקה ונתגלו בו חומרים כימיים, הזזת המחווגים אף היא מוסברת בוריוזיטידיים. גם העובדה שיש שעוניהם המקולקלים של צופיטללוזייה שצפו בהופעותיו החלו פועלים פתאום, ניתנת להסבר, כל שכן מתחיל יכול לספר, כי כאשר נוטלים ביד שעון מקולקל, שעמד תקופה ארוכה, ומזיזים אותו, הוא מתחיל לעבוד למספר שניות או דקות. הבטחתו של גלר לאנגלים להטיט את מחוגי הביג'בן המפורסם, נותרה בגדר הבטחה בלבד.

ריגול

נגדי

בתקופת הזוהר שלו בארץ הציג גלר את תעלוליו בפני פרופסורים מן מכון וייצמן. היתה זו הצגה רגילה, אך כאשר נתבקש להיבדק על-ידי המדענים — סירב בתוקף. אולם, עובדה זו לא הפריעה לו לטעון לאחר-מכן כי נבדק בידי מדענים של מכון וייצמן. הפרופסור קלזון אסף אחר-כך את המדענים, ביקש מבנו הר צעיר של עמוס דה-שליט ז"ל לתת לו את שעונו, והזיז את מחוגי השעון בתחבולה של רזיוזיטידיים גרידא. הופעה אחרת של אורי נערכה בפני אנשי-מודיעין מבסיס צה"ל. היתה זו הופעה רגילה, שעוררה את התלהבותם של אנשי הרגיול. אורי ניצל זאת היטב. בתקופה מאוחרת יותר טען כי נבדק על-ידי שירותי-הביטחון הישראליים, ונמצא בעל כוחות על-ידי גים.

כאשר החל טוען כי מדייפסם מזמינים אותו שירותי-הביטחון והצבא לבצע עבורם משימות, "אותם אין אף אחד אחר מסוגל לבצע", ולאחר שטען בפני קהל אלפים, באחת מהופעותיו, כי הטיס מטוס פאנטום ללא טייס, אלא בכוח המחשבה בלבד, "הזמינוהו שילטונות הצבא והוויירו אותו שלא ימשיך להפיץ בדיוות מסוג זה. הוא הבין את הרמז, וחזר מכך.

אפילו את מדעני המכון המדעי הנודע, מכון סטנפורד האמריקאי, הצליח אורי גלר להוליך שולל. לאחר סידרת בדיקות וניסויים קבעו המדענים כי "גלר הפגין כוחות על-נוורמליים בדרך משכנעת חדה-משמעת". העיתון האמריקאי ניו-יוק טיימס נזף לאחר-מכן במדעני המכון, וקבע: "במקום לערוך את הניסויים, היתם צרי' כים להביא קוסמים רגילים, אשר היו מגלים לכך את סוד הטריקים של גלר". מבין כל מקורביו של אורי, נראה כי רק שניים מאמינים בו אמון מוחלט. שניים אלה הם אביו, הרס"ר יצחק גלר, ואווה, אשתו השנייה של אביו. הם אומרים: "אורי רי גלר הוא בעל כוחות שאין לשום אדם אחר, אם הוא היה יודע לנצל אותם, ולא להיגרר אחרי טריקים פשוטים. כתוספת, היו כולם מאמינים בו ללא צל של ספק."

האם נאנסה האשה ביוזמת בעלה - או שפיתתה את החשוד באונס?

דממה הושלכה באולם בית-מיש' פט השלום בתל-אביב. קהל הנוכחים האזין בדריכות לדבריו של התובע הר מישרתי, שהציג את הרצל מסיקה, שאול נחמיאס ואסתר אלגבי כחשודים בפיתוי אשה אחרת, תוך קיום אורגייזת הוללות, ואונס האשה על-ידי אחד המשתתפים בהוללות.

כתוספת, הוסיף התובע כי למישטרה יש חשד שהפרשה החלה ביוזמת בעלה של הנאנסת, כדי לספק לעצמו ראיות במישפט הגירושין שהוא מנהל נגד אשר תה.

השופט האזין לטענות, ציווה לעצור את שלושת החשודים לשיבועה ימים.

פרקליט החשודים, עורכי-דין משה אלור גי, עירער על פקודת-המעצר, טען כי המתלוננת על האונס הגישה את התלונה 15 שעות אחרי נשף ההוללות, ושהיא הלכה עם החשודים מרצונה הטוב. את גירסתה על הפרשה סיפרה השכונת האשה (30) הקרוייה כאן סוזנה (מאחר שהיא אם לשני ילדים, רים, החליט "העולם הזה" להעלים את שמה האמיתי) לכתב:

הרגשתי שהוא משכיב אותי במכה. הייתי חלשה נורא! והוא אומר לי: "טוב תתפשי!"

אמרתי לו: "מה?" לא הבנתי כלום.

לה בעיות עם בעלה, שהוא בוגד בה והיא לא יודעת מה לעשות. באותה תקופה היא עבדה בתור מזכירה במשרד של בעלי.

כל הזמן הזה שהכרתי אותה, לא היתה לי שום סיבה לחשוד שהיא לא בסדר. אבל לפני שבועיים בערך, ביום השישי לפני המיקרה, היא צילצלה אלי. היא שאלה אותי, מה אני עושה בערב, והזיז מינה אותי אליה.

כתובאי, נשתה ביחד, ונשוחח. אמרה לי, אחר-כך היא שלחה אלי שני בחורים, כדי שיביאו אותי אליה במונית. הבחורים האלה היו שאול נחמיאס, בן 19, ואברהם ברגיג, הם הביאו אותי לשם, והלכתי. התנהגו כמו ג'נטלמנים. עליתי אליה, לי דירה שלה בקומה שמינית של בניין רבי קומות ליד המצבה בבתיים. שתינו כוסית, ועוד כוסית, ואחר-כך אמרתי שאני רוצה כבר לחזור הביתה. אתי אמרה לי, "לא, תחכי, את מוכרתה לחכות לחבריה שלי, תראי כמה שהם נחמדים, נעשה שמה, הבטחת להם שאת תהיי פה." אבל אני לא הסכמתי בשום אופן, ועזבתי שם ב שעה 11 וחצי בלילה.

בהכרה מלאה

למחרת, יום שני (היום בו אירעה הפרשה) היא התקשרה למקום-עבודתי פע-מיים. בפעם השלישית כבר הסכמתי לדבר איתה, ואמרתי לה שאבוא. אולי הסקרנות אכלה אותי, אולי לא רציתי לאכזב אותה, עייפה.

למחרת, יום שני (היום בו אירעה הפרשה) היא התקשרה למקום-עבודתי פע-מיים. בפעם השלישית כבר הסכמתי לדבר איתה, ואמרתי לה שאבוא. אולי הסקרנות אכלה אותי, אולי לא רציתי לאכזב אותה, עייפה.

ילדים. התחתנתי עם בעלי כשהייתי בת 18.

האם אהבתי אותו? אני לא יודעת. אני לא חושבת, ואני גם לא מאמינה שקיימת אהבה, או כשהייתי בת 18, חשבתי שאני אוהבת אותו. בעלי רצה כל הזמן להגר לאמריקה. היו לו חברים שם, בארץ הוא היה עובד בהרכבת תריסים.

בלי

חבר קבוע

בסוף הוא נסע לארצות-הברית לבדו, ומכר שם טלוויזיות. אחר-כך נסעתי גם אני, והצטרפתי אליו. אבל אחרי שנה חזרתי לארץ, לא יכולתי להסתגל שם.

האשונות

אני באמת לא יודעת. הגעתי לבית שלה בשעה שמונה וחצי בערב. לייד הכניסה לבית פגשתי את בעלי. אמרתי לו שאני הולכת לבית של חברה שלי.

בדירה שלה היתה אווירה של מסיבה רגילה. הרצל (מסיקה, אחד משני הגברים המעורבים בפרשה) שכב במיטה, ואני ישב בה לידו. היו שם עוד שני בחורים, אחד מהם צעיר מאוד, שאול נחמיאס, אלה היו שני הבחורים שהיא שלחה אלי להביא אותי, בפעם הקודמת שביקרתי אצלה. ישר נתנו לי לשתות ויסקי. אמרתי להם שאני מסוגלת לשתות רק שתיים-שלוש לקנות אוכל, אמרתי להרצל שהוא נראה מאוד מורד, אז הוא הסביר לי לקחת שישה כדורים, ואמר שהוא לא יכול בלי כדורים. שמת לב שאני עשתה לו סימן שישתוק, אחר-כך נחמיאס חזר, והביא איתו הרבה אוכל, אבל אני לא יכולתי לנגוע בו.

התחלתי לדבר עם הרצל, ושאלתי אותו במה הוא עוסק, והוא סיפר לי שיש לו באר, ושהוא עושה עסקים לבנים. ככה שוחחנו לנו, ושמונו גם מסיקה ויוגית. אחר-כך אתי אמרה לו שהיא צריכה כסף, והוא הוציא מהכיס ונתן לה 200 לירות. הוא אמר לי, "אצלי הכסף לא משחק תפי-קיד". בינתיים שחיתי שלוש כוסיות, ש-אני יודעת שזה הגבול שלי, והפסקתי.

השעה היתה 11 וחצי בלילה. הייתי יציבה לגמרי ובהכרה מלאה. הזכרתי לי אתי שהיא צריכה לקחת אותי הביתה, כמו שהבטיחה לי, אבל היא אמרה לי: "לא, את צריכה עוד לשתות כוסית אחד-רונה. רק כוסית אחת, סוזנה." ממש הכי

הוא נשאר, הבטיח שיחזור בעוד חודש-שיים. פתאים קיבלתי ממנו מיכתב, שהרי דיע לי שהוא לא חוזר. הוא גם התחייב לשלוח לי 400 דולר בחודש, אבל לא שלח.

"אני לא הייתי מסוגלת להיות באמריקה. החיים היו קשים מדי. הסמים, והפחד, ול-היות כל הזמן נעולה בבית, ולא הסתדרתי עם השפה. זה היה לפני שלוש שנים בערך, והייתי לבד שנתיים. אחרי שנתיים הוא חזר, ואמר לי שהוא רוצה שנהיה שוב ביחד. אבל יחד עם זה הוא אמר שהוא רוצה להיות חודש בארץ, וחודש בארצות-הברית. פחדתי, לא ידעתי מה יהיה. הת-חלתי לשתות ויסקי, כוסית, או שתיים. זה היה מרגיע אותי.

באותה תקופה התחיל בעלי להרביץ לי. הוא היה אומר לי, "תראי עם איזה אשה אני חי, עם אשה שלא מאמינה לי. אני רוצה לברוח מפה, אני רוצה לעשות כסף." הוא ארז את המיזוודות שלו, והלך לגור אצל הוריי. אני, מאז שחזרתי לארץ בלעדיו, לא היה לי חבר קבוע. הייתי בדיכאון כל הזמן, גם בגלל שבעלי אמר לי שהוא יוצא כל יום עם בחורה אחרת.

האשה

האחרת

אתי (אסתר אלגבי, האשה האחרת בפרשת-האונס) הכרתי לפני שלוש שנים. היא נראתה לי מאוד פיקחית, ב-אמת בחורה נחמדה. היא סיפרה לי שיש

פרקליט ארונה מרצונה הטוב!

"אני מתכוונן לשכב איתך", אמר לי. ענית לו: "אהה לא תצליח!"

או הוא התחיל להרביץ לי. תפס את הראש שלי ודפק בקיר. דפק אותי כמה פעמים בקיר. לא היה לי אפילו כוח לצ-עוק, אבל צעקתי. אז הוא סתם לי את הפה, ואמר לי, "תשתקי! אני עוד ארצה אותך!"

אמרתי לו: "תרצה אם אתה רוצה, אבל אתה לא תיגע בי!"

אני חושבת שאני אשה קרה. גם בעלי היה אומר לי את זה. אני נמר צאת עכשיו בתהליך של גירושים מבעלי. אני ילידת מצריים, ובבית היינו שלושה